

Izhaja
10. in 25. dan vsa-
cega meseca.

Cena za vse leto
3 gl., za pol leta
1 gl. 50 kr., za
četrt leta 80 kr.

ŠKRATA.

Posamične številke
po 15 krajc. pri
upravitelstvu v
„Narodni Tiskarni“,
kateremu naj se
pošiljajo naročnine,
reklamacije in
inserati. Slednji
računijo se po
dogovoru.

Zabavno-zbadljiv in šaljiv list.

Štev. 2.

V Ljubljani, 20. januarja 1883.

Tečaj I.

Wag. Urkowitz

Novoletno vošilo

slovenskega dimnikarja Šajoviča.

Prosveti najvéčji sem jaz za pospešitelj,
Za luč in svetlôbo navdušen, gorêc:
Jaz pravi kulture sem le vam nositelj,
Ki pôt jej prodiram skoz dimnik v — peč:
Preplâšena, glej se umiêe temina
Pred mano kot črna pošast iz kamina
In sâj razprši se umazani roj;
Kjer z métljiv strgáco vam bije se boj,
Tam v novi oliki — ognjišêe se dviga
In čisti na njem se spet zúbelj užiga.

Dvanájstkrat na leto se moje osôbe
Plašljiva vam v hišo prikaže pošast,
Kot váruh vam hišni sem grde podôbe,
A čudna korist mi je dana v oblast:
Pozornost vas moja nesrêêe varuje,
Ki z bistrim očesom nad — dimnikom čuje,
Da živêl pogibeljno-tajnih moči
V njegovem zavetji se ne zaređi
In kakor iz grozne Vezúva globine
Gorêca vam baklja iz péci ne šine.

Tako jaz od hiše do hiše pregánjam
Nadležnih sovražnikov črno druhál,
In ljudstvu vremêna jasnéjša oznanjam,
Ko bode nam zástor bo sâjastí pal,
Ki dom zdaj slovenski grdó nam prepřeza:
Kot pájek zvijaêno nam mreže raztêza
Po národni kúhinji tujstva sovrag,
Da v peč ne dospêje ugodni nam zrak,
Kjer žar domoljúbja bi mogel se vneti
In srca nam mlaêna za národ razgreti.

Na pragu stojêcim spet nóvega leta
V bodôčnost odpíra nam tajni se víd;
Smijôc se nám sreêo in blágot obeta —
Neznán je nam kónêčni njega izíd.
Izvestno je, to le, da vsi si želimo
Bodôčnost jasnéjšo in náde gojimo,
Da têmo zagatnih sovražnih nam sâj
Ugodne usôde prošine sijáj,
Da tudi Slovencem po žalostni nóci —
Veseli dan svôbode zlate napóci.

Za pesnike nekaj.

V nedavno izšlih pesnih slove začetek nekega poglavja tako:

„Sel stavec je, da se ogrne,
Obvárúje se jutra hlada;“

Marsikdo poreêe, da je to proza. Ne, ne, to ni proza, to je nova figura, imenujejo jo: pesniška previdnost. Pomislimo, da se stavec prehladi in dobi kašelj in naduho, da mu glas postane hripav, kdo za Boga recital bi potem dolge govore, še „Hoff-ov Malz-Extract“ bi ne pomagal. Tako pa, ker „osodi vsak je sam gospod“, gre stavec lépo mirno v svojo kočó, sname kozuh raz klin in možno mu je deklamirati še skozi par dolgih poglavij, ker je preprečil vsako prehlajenje. Priporoča se tedaj pesnikom, ki hoêejo biti enako praktični in previdni, da posnemajo ta vzgled in zaradi večje natančnosti morebiti tudi povedo, s čim se je stavec ogrnil, je li bil telovnik iz raševine, flanela ali iz kake druge snovi. V to svrho priporočajo se tudi jopiçi, ponoêne kape i. t. d.

Fakcijsno junaštvo.

V restavraciji ljubljanske kazine bila je pred malo dnevi veselica nemških turnarjev, h katerej je v svojej zabavoželjnosti prišel tudi mlad narodnjak. Ni sedel še dolgo, kar se pri sosednjej mizi v družbi dveh Kozlerjevih uradnikov sedeč, vzdigne Konschegg, urednik znanega jetičnega lističa in napije „Deutsch-Oesterreicher-jem“. Na to pa ustane naš narodnjak in napije presvitlemu cesarju, meneč, da je s tem pravo struno ubral. A varal se je, kajti Konschegg in njegovi drugovi planili so nadenj, in ga začeli oštevatí, kako se predrzne napivati i. t. d. Beseda prinesla je besedo, vnel se je prepír in Konschegg, videč, da je narodnjak sam in samcat, nemškutarjev pa velika množica, čutil je na mah po svojih žilah do tedaj še nepoznano hrabrost ter je narodnjaku, ki niti v sanjah ne bil mislil, da se mu je v posvečenih prostorih kazinske restavracije nadejati dejanskega napada, založil zaušnico. V isti hip pa je Konschegg že tudi zbežal in odnesel svoje strahopetno življenje v varno zavetje, ravnajoč se po starem kitajskem pregovoru:

„Wer heute davonlanft und spart sein Leben,
Kann trotzdem morgen wieder einen Helden geben.“

Narodnjak, ki se je popolnem dostojno obnašal, čemer je dokaz to, da je celo gosp. prof. Heinrich z njim občeval in ga povabil na partijo biljarda, ni si mogel po brzonogem begu Konscheggovem, ki bi delal čast vsacemu „clown-u“, iskati satisfakcije in tako je Konschegg lahko brez bolečin spal na svojih laurikah. V rešitev vprašanja, kdo je onečasten po takej zaušnici, pa ne treba velike ostroumnosti. Živelo fakcijsno junaštvo!

Kdo pove?

ima li sedaj živeçi človeški rod upanje, da še doživi:

- 1) Konec likvidacije nesrečne banke „Slovenije“?
- 2) Razpust deželnega zbora kranjskega?

„Die alte Riege“

izmej nemških turnarjev ljubljanskih začela je zopet telovaditi. Ko je „Sokol“ objavil, da bode telovadnico v realki uporabljal vsaki ponedeljek, prišlo je novo življenje v otrpnele ude in jeli so švigati sem ter tja, kakor zaspani „karfi“, ako se mej nje spusti šêuka. V strahu pred šêuko v podobi „Sokola“ in zavidni, da bi nihêe ne videl njihovih vratolomnih vaj, zaklenili so se celo, češ, prav nič vam ne pokažemo, mi smo „alte Riege“. Sokolom tedaj ni bilo dano, kaj profitirati, a „Škrat“, ki pride, če treba, tudi skozi ključnico, videl je „alte Riege“ pri delu, čujte, kako!

Prvi obesil se je g. Rütting za jekleno kovanje svojih očal in „guncal“, kakor se nikoli. Gosp. Kantoni je z žilavo desnico zgrabil samega sebe za pas in držal poldrugi meter visoko v zrak, g. Schmidt pa je trikrat zaporedoma kozolec preobrnil skozi svoj lastni žep. „Škrata“, ki se ne plaši rad, je kar kurja polt obšla in ko je čul ponosni klic: „Sollen's uns nachmachen!“ bežal je, kar so ga peté nesle.

„Veliko je poklicanih, malo pa izvoljenih“ v ravnateljstvo kranjske branilnice — Slovencev namreč.

Očitnu resnu-mišljenu pozdravleje tega napovedangá ŠKRAT-ELJNA!

Pozdravljen nam o j 300 krát, Preljubi ti slovenski škrát, Pozdravlja Te z vseljem vse, Le slaba vest seveda ne. — Nádjamo se preljubi škrát, Da se pošteno češ bojavát'. Navzoper vse nasprotnike, Očite skrite kukav'ce. — Mi mislimo da si naš škrát, Pač prilično precej rogát: Preširne reve bódel boš, A nikdar ne poštenih mož. — Ošabnežem ne daj bahát', Z obrazov krinke dej pobrát'. — Napete zasmehujemo, Goljufe zaničujemo. — Oprezen páznik bodi škrát, Kód naroden se plazi gád, Le ubij ga, stéri, vniči ga, Da zmija ne bo pičila. — Še bi Ti svet'val nekaj rád: (Pa mi nikar za zlo jemát'), Da z vsako muho se ne stoj bojavát', In vsakih pleníc nikar mi prát'. — Ta svét si daj zvesto prebrát' In skušaj se po njem ravnát', Napósled pa še jedenkrát Pozdravljen nam slovenski „Škrát“!

Zabavljivega reda ponižen „brat“.

„To bo pa zopet godrnjanje in ropot, ko pridem domov! A moja starka bila bi gotovo tiha, ko bi pomislila, da moja stara kolena samo še „čviček“ malo po konci drži.“

Ljudski shod.

Žalo- in šaloigra v več na- in odstopih, brez dejanja, ker se „hiše še ne podirajo“.

Osobe so znani Nestroy-ovi tipi: Lim, Cvirn in Kneftra, ki pa zaradi posebne sramožljivosti nastopajo pod drugimi imeni.

Čas: Na sv. Štefana dan, ker je bil ta svetnik prvi, nikakor pa zadnji mučenik.

Ulogo starogrškega kora prevzela je iz prijaznosti do gospodov aranzerjev decemberska muha.

Ko se je prostor napolnil s tabakovim dimom in pikantno vonjavo guljaša, kislih jetric in ledvic, prišel je pravi duh nad zbor in tedaj se prikaže na oder gosp. Rogelj rekoč:

Jaz, to se pravi mi, sklicali smo ta shod, da se posvetujemo o našem slabem stanju. Danes je že tretji dan, da smo prisiljeni po krémah guljaš jesti in vino in pivo piti. To je že od sile. Zakaj bi ne igrali malo parlament. Shod nam je dovoljen, a po postavi vas opominam — in jaz imam postave v malem prstu — da naj vsakdo svoje orožje odloži. (Nastane velik ropot, vse odlaga šila, peglezne, kladiva i. t. d. Suhoblodnik si v naglici izdere še ostala dva zoba in je vrže na kup mej drugo orožje.) Zdaj pa treba voliti predsednika. Najboljši bi bilo, da ga kar imenujete. (Odmor.) No, ker vse molči, vidim, da me soglasno volite; naj si bo, če se za to čast tudi prav nič ne pulim, predsednik sem vender. Še podpredsednika. (Glasek izmej občinstva: G. Telebni kar!) Bravo, gosp. Telebni kar izvoljen je jedno-

glasno! Ker bodemo veliko govorili, treba še štirih zapisni karjev, če bi kateri omagal, in osem rediteljev. (Se zgodi.) Besedo ima zdaj g. Telebni kar.

Telebni kar:

Namreč gospudi! Sploh smo se snideli, ker se nam namreč sploh slabo godi. Če greste namreč v stanovanje sploh kakega obrtnika vidite namreč, da namreč vsi sploh v luknjah prebivajo. Z nas namreč se sploh nihče namreč sploh ne briga. Namreč še jaz, ki sem bil namreč na Dunaji, sploh namreč nič opravil nisem. Obrtnikom in delavcem se namreč sploh slabo godi. Muha (vmes): Vidiš ga, kako oteplje z jezikom, sam pa svoje delavce najslabše plačuje.

V vsaki državi so namreč sploh tri reči: 1.) namreč kupčija, 2.) namreč obrtnije, 3.) namreč industrija.

Muha (vmes): 4.) namreč šušmarija i. t. d. Obrtniki in delavci sploh so namreč ljudstvo, in če se namreč obrtnikom in delavcem sploh slabo godi, je namreč tudi stanje občnega ljudstva slabo, in to namreč sploh ne sme biti, za to smo namreč danes sploh tukaj.

Škrjanec.

Kar nas tare, je konkurenca, ki z nami konkurira. V Ljubljani imamo 600 konkurentov, in ker ima vsaki dve roki, je vkupe 1200 konkurentov, ki z nami konkurirajo. Ta konkurenca mora se odpraviti kakor na Gradu, tako tudi v posilni delavnici.

Muha: Zakaj pa Škrjanec sam na Grad delat daje?

Wurst.

Mi smo tisti avstrijski državljani, ki se borimo za kruh. Nas vsak ima sicer danes guljaš ali kaj jednacega in vsaj pol litra vina pred seboj, pa jest sem to frazo o kruhu nekje čital, in kje bi jo boljše porabil, nego danes? Da pa kruha nemamo, temu krivi so vsi tisti časniki, ki nečejo pisati, kako duhoviti in imenitni smo jaz in moji tovariši. Imenujejo nas nihiliste.

Muha: Wurst pa nihilist! Še na stare dni me smeh tare, ko kaj takega čujem.

Wurst: Mi pa nismo nihilisti, mi smo obrtniki in delavci, katere tare konkurenca. Proč z njo, namesto 60 mojstrov, naj jih bode samo 15 v Ljubljani in takoj bo bolje. Ta petnajstotnica bo več zaslužila, bo tedaj tudi delavce bolje plačevala in hitro bo dobro, še boljše kot danes.

Muha: Kam bo neki onih 45 mojstrov vtaknil?

Wurst (na dalje). Vidite to je pripomoček, ki je kaj vreden. Meni je kar v naglici v glavo padel, kaj bi še bilo, ko bi jaz na dolgo premišljal. Resnično vam povem, veliko let skrbim že za vaše koristi, (otožnim glasom) in nikoli mi niste še ničesar plačali, dasiravno nič opravil nesem. Tudi za naprej ostanem še vedno Wurst, kajti saj bo treba, da bomo imeli tudi mi svojega zastopnika na Dunaji. Mi ga bomo vun poslali in če ne bode imel kaj obleči, ga bodemo pa mi oblekli, ko bi bil tudi kak dimnikar, kar pa ne verujem, kajti (jubeznjivo) „poslanec Wurst“, to bi se vender kaj prijetno glasilo, kaj ne? (Živo odobravanje.) Wurst še jedenkrat nastopi rekoč: Če bo treba še kaj povedati, bom pa še jedenkrat govoril, zdaj sem se že malo ugrel.

Rogelj.

Jaz vam pa povem: vsega krivi so le dohtarji in jurisprudenclarji. Jaz dohtarjev kar ne morem. Marsikateri bi bil še in še, pa dohtar ga kazí. Za dve besedi ti dohtar računí kar 10 gold., obrtnik pa mora za ta denar delati celih 14 dni in, če tako okolu hodi, kakor jaz, jih niti v tem času ne prísłuži. Gosp. K. predlagal je resolucijo, da se upelje splošna volilna pravica. Pa moja resolucija je še veliko boljša in na Dunaji že težko čakajo, da jim jo pošljem. Predlagam tedaj svojo resolucijo, ker je najboljša; ko bi pa hotel še kdo nasproti govoriti, mu povem, da je konec debate.

(Velika aleluja okolu predsedniške mize, in ker se je z Rogljevo resolucijo stanje zboljšalo, zapusti več poslušalcev dvorano.)

Muha: Marsikaj sem že doživela, tega pa še ne, da bi obrtniki in delavci glasovali proti splošni volilni pravici. Brr! kar mraz me trese. Čas je, da grem in si privoščim bolj topel kot. (Odbrenéi.)

Pogovori

soseda Brezovičarja in Bizovičarja.

Brezovičar: Gambetta je umrl!
 Bizovičar: Ni mogoče!
 Brezovičar: Istina, istina, jaz sem kar ves potr, kar sem čul to vest.
 Bizovičar: Oh!
 Brezovičar: Jaz mislim, Gambettova smrt imela bođe velike nasledke za politiko vse Evrope.
 Bizovičar: Ah, Bog vedi, kaj poreče k temu g. Regali?

Brezovičar: Ali veš, kdo je v Ljubljani zaradi smrti Gambette najbolj žalosten?
 Bizovičar: No, kdo?
 Brezovičar: I no, gosp. Doberlet.
 Bizovičar: Pa zakaj?
 Brezovičar: Zato, ker ni Gambetta umrl v Ljubljani.

Brezovičar: Ravno sem ti hotel povedati eno prav osoljeno, pa so mi jo kar od ust odščipnili.
 Bizovičar: To se pravi konfiscirali, kaj ne?
 Brezovičar: Da, da, narbolj me to jezi, da še svojih lastnih besed ne bodem mogel čitati. Sicer je pa to bila prva konfiskacija.
 Bizovičar: Se ve da je bila prva, ker druga danes še mogoča ni. „Bomo že potlej videli,“ rekel je slepec.

Kaj naši nemškutarji vse vedo.

Čitali smo, da je v mestnem zboru ljubljanskem, ko je bilo vprašanje o stelji, g. Luckmann narodnej večini nasproti zabrusil malo olikane besede: „Da sollen ober die Herrn selbst nach Tivoli klaub'n geh'n, da können's es no piliger hobn“. — Gospod Luckmann sluje kot velik ekonom pred Bogom in pred ljudmi in mi smo imeli dosihdob grozen respekt pred njim. Odkar pa je izustil navedeni izrek, izginil je naš respekt kakor kafra. Kajti čuli smo že, da se hodi pod Tivoli „krompir pobirat“, tudi kostanj pobira se ondi, a steljo hodevajo na vsem krščanskem svetu le „grabit“. Morda pa je izumil gosp. Luckmann nov način, po katerem se pobere vsako peresce posebe in se registrira v uložni protokol in nemožno ni, da nas kdaj iznenadi z novim krilatim izrekom, kakó se žito striže in numerira pezdir.

Ker so bili naši nemškutarji v tem vprašanji tako uljudni, morda nam pri priliki kdo izmej njih tudi pove, kje in kako se dobivajo „Syndicats-Anteile“?

Paprika — prešla doba grškega glagola paprídzo.

To izumil je nek profesorski kandidat, ko je delal izpit iz naravoslovja. Predsednik izpraševalne komisije bil je suhoparen filolog, ki se je pa tudi jako rad umešaval v izpraševanje drugih, njemu malo znanih predmetov. Te njegove lastnosti pa naš ubogi kranjski Joža ni poznal, sicer bi ne bil storil omenjenega izreka; ali pa ga je hudomušnost gnala k temu. Kdo ve? Naj si bode kakor hoče, stvar je bila pa tako-le: Naš Joža, dobro podkovan v svoji stroki, odgovoril je bil že na vsa vprašanja zelo povoljno, kar ustane suhljati predsednik izza mize ter pravi jako resnim učeno nagrbančenim obrazom: „Dovolite, gospod kandidat, še meni jedno vprašanje. Mi znate-li povedati, kaj je paprika?“ Naš korenjak pri pogledu na to uteleseno filologijo vender ni mogel misliti na botaniko! Torej ga en časek debelo gleda, potem pa začne pre-mišljevat; misli, misli — kar se mu zablistne pred očmi, da se mu obraz zažari in krepkim glasom se odreže: „Paprika — to je perfektum od paprídzo.“ — Gospodje izpraševalni komisarji mu tega filologičnega greha nikakor niso v zlo jemali, ampak namuzali so se in dobro jim je dělo, da jo je skupil starokopitni sitnež. Gospod prěses pa odslej baje ni več vpraševal naravoslovcev po ogerski papriki.

„Ljudski glas“

Je vsaki čas
 Velik „špas“
 Za nas!
 Zdaj se spravi nad klobase,
 Potem išče banke za se,
 Kjer bi hlapec in šivilja,
 Dobivala posojila
 Ino sploh vsaka stranka,
 Dokler ima kaj se banka.
 Želi si židov v deželo
 In da bo še bolj veselo,
 Izumi nov si pravopis
 Na jor in jot, na „fis“ in „gis“.
 Najboljši on ima poete,
 Slovenske znašel je kadete
 Najboljše on ima moči
 V glavi največ on soli.
 Kadar malo je na „biks“
 Pa se spravi nad „jour fixe“
 In se čohlja ob „Narodni dom“
 Ter godrnja kot „Rom-pom-pom“.

Zdaj jezi se in pridušča
 Ker ga nikdo ne poslušča
 Ker ni abotnosti tak' debele
 Da bi v svoje je ne vzal predele.
 Zato „Ljudski Glas“
 Vsaki čas
 Dela „špas“
 Za nas!

Mej dvema nemškutarjema.

- A. Tschau! Dobro jutro!
 B. Servus! Bi geht's?
 A. Slabo, slabo. Naša reč gre nazaj, Ko bi že družega ne bilo, pa to mestno posojilo je res že od vruga!
 B. Res, res, tudi mene so tiste vražje Hribarjeve „cifre“ vsega potlačile. Zdi se mi, da imam vse kosti prerahljane.
 A. Saj še dr. Schaffer ni več tako dobre volje. Le poglej ga, tamle gre, ves rěsast je že!
 B. Če gre že zdaj tako nazaj, kaj pa še bo? Potem bode čez leto dni tak, kakor obrana božična jelka, ali kakor se pravi po naše „wie ein abgeklaubter Christbaum“.
 A. Kako to?
 B. Ne delaj se nevednega. No letos izgubil bode mestno odborništvo, deželni poslanec ne bo več in deželni odbornik tudi ne.
 A. No, pa vsaj ostane še „Tanzmeister“ v kazini.
 B. Tudi ne več, ga je že dr. Gartenauer izpodrinil.
 A. Hm, hm, res hudo. Sicer nič novega?
 B. Nič. Tschau!

„He, prijatelj, poiščite si bolj ozke ulice, kjer ni tako daleč od zida do zida.“

podoben je židom, kajti kjer ne more skozi vrata, leze skozi okno.

Pogled na naše politično obzorje.

začetkom l. 1883.

Skratogram z Berolina.

„Razmere mej Prusijo in Rusijo so nenavadno prijateljske.“

(Izpred sodnije.) V mestu L. (pa nikarte misliti na Ljubljano) je sodnik, ki je zanimljiv zaradi tega, ker ima neizmerno dolga stopala, da bi bil, kakor se navadno govori „dober za zelje tlačiti“. Nu, zelja baš ne tlači, pač pa slovenščino in poleg drugih hib dosledno namestu „ker“ pravi „zakaj“. Prigodilo se je, da je bil zatožen kmet, njegova žena pa poklicana za pričo. Slednjej hoteč raztolmačiti postavno dobroto, storil je sodnik to rekoč: „Zakaj si ti žena tega moža, ti je na frej volja dano za prsč.“ Kmetica pa odvrne nekako razdražena: „Zakaj, zato ker sva se vzela, kaj bi še prisegala“.

(Dal ga je.) V nekej družbi bil je govor o Darwinovi teoriji. Kakor že pri takih prilikah navada, bila so mnenja za in proti. Najbolj vnel za Darvina pa se je gospod, na kate-rega so od davno že piko imeli. Ko tedaj v eno mer ponavlja in zatrjuje, da človek potomec opice, zdi se enemu navzočnih pravi čas, in zavrne ga rekoč: „Če ste prepričani, da je vaš praded bil Orang Utang, mi je prav, jaz za se pa prav dobro vem, da moj praded ni bil Orang Uta g.“

(Preveč zahtevano.) Rudečelična kmetska deklina pride k domačemu gospodu župniku po krstni list. Župnik: „Kako ti je ime?“ — Deklina: „I kaj me več ne poznajo, saj so me vender krstili?“

(Korist konkurence.) V L. sta dva optikarja, imenujejo jih Re in Ru, katera se precej pikro gledata. Gosp M., kateremu so se očala nekaj pohabila, nese je k optikarju Re,

da je popravi. Ko pride čez par dni po nje in praša za račun, mu reče Re: 1 gold. 35 krajc.“ M., kateremu se je to vele zdelo, opomni na glas: „To je vender od sile, drugokrat pa grem k gosp. Ru, tam bo gotovo ceneje“. A Re mu tolažljivo prestriže besedo: „Če je tako, naj pa bo le 80 kr.“

(Resnici čast!) Neki g. Tuma je pri ljudskem shodu mej drugim tudi trdil, da občinstvo obrtnikom zavida vsak četrt liter vina, ki ga ob nedeljah popijo. To ni povsem istinito, kajti v nekaterih krčmah je vino tako kisló, da se nam vsakdo v srce smili, kdor ga mora piti in mej temi so tudi obrtniki. Celo g. Tuma je našega usmiljenja deležen, ne zavidamo mu pa prav nič. Več vinopivcev.

(Maló srečna reklama.) V nekem listu čitali smo: „N. N. umrl je v občni hiralnici, kjer se je prav dobro počutil.“

P. n. gg. naročnikom!

Prva številka zakasnila se je, ker še do danes naslovne podobe dobili nismo. V naglici smo si pomagali, kakor smo mogli, a zadela nas je druga neprilika. Prvo številko zaseglo je c. kr. drž. pravdnistvo zaradi pogovora mej Brezovičarjem in Bizovičarjem in zaradi članka „O imenovanju novih okrajnih šolskih svetnikov“. Na našo prošnjo dovolila se nam je izdaja 2 štev. Gg. naročnike odškodovali bodemo v bodočej številki po možnosti.

Uredništvo „Škrata“.